

เพลงกรรม

ดร. รัตนา โพธิ์สุวรรณ

R12008

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงสั่งสอนสัตว์โลกว่า เรามีกรรมนำมาเกิด เรามีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์พวกพ้อง เรามีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย... เราทำกรรมอันใดไว้ เป็นบุญหรือเป็นบาป เราจะต้องรับผลของกรรมนั้น

หลวงพ่อบุญพระราชาสุทธินิพนธ์มงคล (หลวงพ่อบุญ) ...พระอรียสังข์สาวกของพระพุทธเจ้า ก็เป็นอีกองค์หนึ่งที่ย้ำคำว่ากรรม... และกฎแห่งกรรมมีอยู่จริงดังที่ เรา..ท่าน ทั้งหลายได้ ประจักษ์ในหนังสือกฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติ ที่หลวงพ่อบุญได้เมตตาเผยแพร่ให้กับประชาชนได้รับ รู้ และหาวิธีชดใช้กรรมพร้อมทั้งสอนให้รู้จักวิธีสร้างเสริมบุญบารมี เพื่อหลีกเลี่ยงกรรมชั่ว

ดิฉันเป็นคนหนึ่งที่เชื่อในเรื่องกฎแห่งกรรม และเคารพบูชาศรัทธาในบารมีที่หลวงพ่อบุญพยายามสร้างสมเสมอมา จึงรู้สึกปีติยินดีมากที่ได้มีส่วนร่วมในการเขียนประสบการณ์ในการปฏิบัติธรรม และเล่าถึงเพลงกรรมที่ดิฉันได้ผ่านพบและเผชิญ... ตามดิฉันมาสิคะ แล้วท่านจะรู้ว่าดิฉันผ่านพบและเผชิญอะไร

กรรมที่ผ่านพบ

ดิฉันเป็นเด็กบ้านนอก เกิดและเติบโตมาจากครอบครัวพ่อค้าผู้มีอันจะกิน ของอำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัดอุดรราชธานี มีคุณพ่อฤทธิ์ – คุณแม่อวน หิมะคุณ เป็นผู้ให้กำเนิด พี่น้องอีก ๗ คนของดิฉันได้รับการอบรมเลี้ยงดูอย่างดีจากบุพการี พวกเราถูกอบรมสั่งสอนให้รู้จักบาปบุญคุณโทษมาตั้งแต่เด็ก ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความกตัญญูกตเวทิต่อผู้มีพระคุณ คุณพ่อ-คุณแม่เองจะทำให้ลูก ๆ ความเป็นตัวอย่างเสมอ เพราะนอกจากข้าว...ของ...เงินทองที่ส่งให้บุพการีของท่านมิได้ขาดแล้ว ท่านยังต้องส่งลูกของท่านไปปรนนิบัติดูแลคุณตา – คุณยายเป็นรุ่น ๆ ..ดิฉันเองก็เป็นลูกคนหนึ่งที่ถูกเลือก

เมื่อต้องไปอยู่กับคุณตา – คุณยาย ชีวิตที่โกล้วดก็เริ่มขึ้น... เพราะคุณยายเป็นผู้ใฝ่ธรรมอย่างแท้จริง เข้าตรู่ของแต่ละวัน ดิฉันจะเห็นคุณยายเตรียมข้าวให้คุณตาไปใส่บาตร สายมานิดหนึ่ง...จะเห็นเด็กวัดถือปิ่นโตจากหน้าบ้านไปให้คุณยายใส่อาหารคาวหวานจนเต็มถาด แล้วถือ

กลับมาคืนให้เด็กวัด...นี่คือกิจวัตร...และทุกวันพระแปดคำ สิบห้าคำ ไม่ว่าจะป็นข้างขึ้นหรือข้างแรม ดิฉันมีหน้าที่เตรียมดอกไม้ธูปเทียนให้คุณยาย เพราะคุณยายต้องไปนอนที่วัดเพื่อรักษาอุโบสถศีล หลังจากกลับจากวัดคุณยายจะมีนิทานชาดกเรื่องต่าง ๆ มาเล่าให้ฟังทุกครั้ง ดิฉันจะนั่งเกาะเข้าคุณยาย พร้อมทั้งเงยหน้าอ้าปากฟังเรื่องกฎแห่งกรรมจากคุณยายด้วยความกระตือรือร้นเสมอ อยู่มาวันหนึ่ง..คุณยายไม่เล่านิทานชาดก แต่ยกของจริงขึ้นมาพูด คุณยายยกมือข้างซ้ายของท่านขึ้นมาและบอกว่า “นี่แก้ว (ชื่อที่คุณยายเรียกดิฉัน) ดูนี้นางข้างซ้ายของยายสิ” ดิฉันจับมือคุณยายพลิกดูก็เห็นว่านิ้วนางข้างซ้ายของคุณยายอยู่ในสภาพที่หักงอ คุณยายบอกว่า “นี่คือกรรมที่ยายทำไว้กับแมว” แล้วท่านก็เล่าว่า ท่านตีแมวตัวหนึ่งที่มาขโมยข้าวซึ่งท่านเตรียมไว้ให้ลูก ๆ ท่านกิน ..ด้วยความโมโหสุดขีด ท่านตีมันด้วยมือซ้ายจนขามันลาก คุณยายเล่าต่อไปว่าแมวขาหักและร้องลั่นพร้อมทั้งหันมามองคุณยายด้วยน้ำตาไหลพราก แล้วมันก็ลากขามันหายลับไปจากบ้านนับตั้งแต่วันนั้น และแล้ว...กรรมก็สนองคุณยายในบัดดล...เพราะด้วยแรงโกรธที่คุณยายใส่ลงไปเมื่อขณะที่ตีแมว ทำให้นิ้วนางข้างซ้ายของคุณยายพลิกตามแรงดินของแมวและกระดูกข้อนิ้วหัก ได้รับความทรมานไม่แพ้แมวเลย คุณยายย้ำว่า “อย่างสร้างกรรมชั่วนะลูก...อย่าตีแมวนะแก้ว...ยายคงต้องชดใช้กรรมให้เขามากกว่านี้แน่” และสิ่งที่คุณยายคาดเดาก็เป็นจริง เพราะในเวลาต่อมา ก่อนที่คุณยายจะเสียชีวิตประมาณ ๒ ปี คุณยายก็เป็นอัมพาตเดินไม่ได้ ต้องลากขา... กระเถิบกายด้วยแขนทั้งสองข้าง มีลูกหลานคอยอุ้มปรนนิบัติ และก่อนวาระสุดท้ายของชีวิตจะมาถึง ...คุณยายหายใจหอบเสียงคล้ายแมวที่ได้รับความทรมาน แต่ในที่สุดคุณยายก็ลาโลกไปด้วยความสงบ ในท่านอนพนมมือที่เงียบกริบ..นี่คือเพลงกรรมที่ดิฉันได้ผ่านพบ

คำสอนของคุณยายยังก้องอยู่ในหูและสำนึกอยู่ในใจตลอดว่า...กรรม...ตามสนองคนในชาตินี้ ดิฉันจึงเริ่มสนใจในการศึกษาธรรมะ ได้มีโอกาสฟังธรรมและถามปัญหาธรรมจากครูบาอาจารย์หลายท่านเช่น หลวงพ่อชา วัดหนองป่าพง จ.อุบลราชธานี...พระอาจารย์ฝั้น วัดป่าสุทธาวาส จ.สกลนคร...หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน วัดป่าบ้านตาด จ.อุดรธานี...หลวงพ่อพุทธฐานิโย จ.นครราชสีมา...พระคุณเจ้าดาบส สุมน์ อาศรมเวฬุวัน จ.เชียงใหม่ และได้เรียนรู้การปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานจากคุณแม่ ดร.สิริ กรินชัย ศูนย์ยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทย และหลวงพ่อพระราชสุทธิญาณมงคล วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี จนดิฉันมั่นใจว่าดิฉันเลือกทางเดินของชีวิตถูกต้องแล้ว และเมื่อต้องเผชิญกรรมก็ขอชดใช้กรรมโดยไม่เกียจงอน

เผชิญกรรม

การเผชิญกรรมครั้งแรกเกิดขึ้นเมื่อดิฉันรับราชการอยู่สำนักงานการปฏิรูปที่ดิน จังหวัด เชียงราย ที่นั่น..หลังจากเรียนจบปริญญาตรี ด้านบริหารธุรกิจ จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง ดิฉันได้รับการบรรจุเป็นนักวิชาการเงินและบัญชี ๓

เมื่อทำงานได้ประมาณ ๖ ปี (พ.ศ. ๒๕๒๘) ดิฉันได้ขอลาศึกษาต่อปริญญาโทที่ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ สาขาเศรษฐศาสตร์สหกรณ์ ในระหว่างเทอมเรียนที่สองนั้น ดิฉันเกิดป่วย เป็นโรค Endometriosis (เป็นซิสเล็ก ๆ ตามผนังรังไข่) ซึ่งมีอาการปวดท้องและประจำเดือนมา ผิดปกติ ได้รับความปวดทรมานมาก ในช่วงปิดเทอม ดิฉันเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาล เชียงราย ประชานุกเคราะห์ และได้รับคำสั่งจากคุณหมอให้ผ่าตัดด่วนในวันตรวจเช็คตนเอง ทั้งนี้ เพราะก้อนเนื้อเล็ก ๆ ของซิส ได้โตขึ้นและกดทับไส้ติ่งที่เกือบจะแตกอยู่แล้ว ดิฉันได้รับความ ทุกข์ทรมานจากการเจ็บป่วยอย่างแสนสาหัสและกลัวความตายมาก พร้อมกันนั้นก็สงสัยว่า ตัวเองทำกรรมอะไรไว้ ทำไมจึงต้องผูกผ่าตัด เพราะในขณะนั้นดิฉันยังไม่รู้จักการปฏิบัติ วิปัสสนากรรมฐาน เคยฝึกเฉพาะสมถกรรมฐานเท่านั้น จึงไม่สามารถที่จะรู้กรรมของตัวเองได้

เมื่อดิฉันออกจากโรงพยาบาลก็เป็นเวลาเปิดเทอมพอดี ดิฉันไปเรียนหนังสือด้วยความ ยากลำบากและใช้ความพยายามมากกว่าเพื่อนคนอื่น ๆ เพราะว่าดิฉันต้องทานยาและต้อง พักผ่อนตามที่หมอสั่ง ชีวิตช่วงนั้นเป็นความลำเค็ญที่ไม่คิดว่าตัวเองต้องผ่านพบและเผชิญ แต่ เมื่อก่อนมันเกิดขึ้นแล้วก็ไม่สามารถที่จะหลีกเลี่ยงได้ ดิฉันต้องไปพบหมอเพื่อตรวจเช็คผลหลัง การผ่าตัดเป็นประจำทุกเดือน...อาการน่าเป็นห่วงมาก...เพราะก้อนเนื้อเล็ก ๆ ที่หมอเสาะออก ในการผ่าตัดครั้งก่อนได้เกิดขึ้นอีก และเติบโตขึ้นทุกวัน จนครั้งล่าสุดของการตรวจเช็คผ่าพบว่า ก้อนเนื้อโดยประมาณ ๖ ซม. คุณหมอตัดสินใจให้มีการผ่าตัดครั้งที่สอง แต่ในครั้งนี้ดิฉันได้รับ คำแนะนำจากจ้องคนหนึ่ง ซึ่งไปช่วยเก็บข้อมูลในการทำวิทยานิพนธ์ว่า ทำไมไม่ลองไปพบ หลวงพ่อดาบส สุมโน ที่อยู่ท้ายไร่บุญรอดฯ ที่เชียงราย เพราะท่านเป็นพระที่มีเมตตาสูง มีหลาย คนที่เป็นมะเร็งไปพบท่าน แล้วดื่มน้ำมนต์ที่ท่านให้มาก็หายจากโรคมะเร็ง ดิฉันฟังดูแล้วก็เห็น เป็นเรื่องตลก เพราะไม่เคยเชื่อเรื่องน้ำมนต์รักษาคนได้ แต่เมื่อนึกอีกทีก็ตัดสินใจไปพบหลวงพ่อดาบส เพราะถือว่าไปทำบุญก่อนที่ผ่าตัดในอีก ๒ เดือนข้างหน้า ดิฉันไปโดยไม่รู้ว่าวัดอยู่ที่ไหน แต่ก็ถามคนไปตลอดทาง

เมื่อได้กราบหลวงพ่อดาบส ดิฉันถามท่านว่าหากดิฉันจะใช้ธรรมะรักษาโรคที่ดิฉันเป็นอยู่ จะได้หรือไม่? หลวงพ่อดาบสมองมาที่ดิฉันและนิ่งไปครู่ใหญ่ ๆ แล้วท่านก็บอกว่า “ลอง

อธิษฐานจิตดูสิ เพราะเรามีความดีแผ่ออกมาจากตัวอยู่แล้วนี่” ดิฉันก็กราบท่านพร้อมกับอธิษฐานว่า ดิฉันจะเพิ่มการสวดมนต์จากวันละครั้งก่อนนอนเป็นวันละ ๒ ครั้ง คือ เช้าและก่อนนอน และจะทำทุกอย่างที่เป็นการจรรโลงพระพุทธศาสนา

เมื่อดิฉันกลับถึงบ้านก็ได้ทำตามที่อธิษฐานจิตไว้อย่างเคร่งครัด โดยจะบอกตัวเองว่า “อย่ากินก่อนให้ทาน และอย่าออกจากบ้านก่อนรักษาศีล” ดิฉันทำอย่างนี้อย่างต่อเนื่องนับแต่วันอธิษฐานจิต จนกระทั่งถึงวันนัดผ่าตัด ดิฉันไปพบหมอตตามนัด และจงเฝ้าผ่าตัดไว้เรียบร้อยแล้ว เมื่อหมอทำอัลตราซาวด์เพื่อดูขนาดและตำแหน่งของซีสแล้ว ก็พบว่าทุกอย่างหายไปหมด คุณหมอแปลกใจและเช็คอีกจนแน่ใจว่าก้อนเนื้อนั้นฝ่อไปแล้ว คุณหมอแสดงความยินดีกับดิฉันที่ไม่ต้องผ่าตัดอีก สำหรับตัวดิฉันเองไม่ต้องพูดถึง...ดีใจอย่างสุด ๆ... ดิฉันรีบไปพบหลวงพ่อดาบส บอกท่านว่าพระมรรคัษารักษาโรคของดิฉันได้..ดิฉันไม่ต้องผ่าตัดแล้ว และได้ขออนุญาตท่านพิมพ์หนังสือสวดมนต์ เพื่อเผยแพร่ให้คนทั้งหลายได้ช่วยกันสวด เพื่อเป็นสิริมงคลกับตัวผู้สวดเอง

กรรมที่ดิฉันจะต้องเผชิญยังไม่สิ้นสุด เมื่อดิฉันรายงานตัวกลับเข้าทำงานหลังจากเรียนจบปริญญาโท ดิฉันได้เผชิญกับความอิจฉาริษยากันในที่ทำงาน เพื่อนร่วมงานไม่ชอบผู้บังคับบัญชา มีการทำบัตรสนเท่ห์เสนอกกรม โดยกล่าวหาว่าผู้บังคับบัญชาทุจริต ประพฤติมิชอบ และหนึ่งในข้อกล่าวหาคือ ผู้บังคับบัญชามีความประพฤติฉ้อฉลกับลูกน้อง ซึ่งคือตัวดิฉันเอง

ดิฉันรับรู้ข่าวด้วยความโกรธแค้น และต่อมากลายเป็นความเศร้าสลด พยายามถามตัวเองว่า “เกิดอะไรขึ้นกับเรา” ทำไมในขณะที่เราปฏิบัติธรรมอย่างเชื่อมั่นและได้ถือศีลแปดในวันพระ แต่ผลที่ได้รับกลับเป็นสิ่งตรงกันข้าม พร้อมทั้งเกิดความกังขาว่าทำไมทำดีแล้วจึงได้รับสิ่งชั่วเป็นของตอนแทน? โดยในขณะนั้นดิฉันหารู้ไม่ว่าเจ้ากรรมนายเวรในอดีตชาติได้ติดตามดิฉันมาอย่างใกล้ชิดแล้ว

ดิฉันต้องตอบคำถามของนายตำรวจกองปราบปราม ในเรื่องการใช้จ่ายเงินงบประมาณของผู้บังคับบัญชา และตอบคำถามในข้อกล่าวหาที่ดิฉันถูกพาดพิง ดิฉันตอบนายตำรวจกองปราบปรามไปว่า “เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นดิฉันไม่ทราบว่าจะตอบท่านอย่างไร แต่บอกได้แค่ว่าดิฉันถือหลัก ๓ ข้อในการดำรงตนคือ ไม่ทำผิดกฎหมาย ไม่ทำผิดศีลธรรม และไม่ทำผิดประเพณี ฉะนั้นในวินาทีที่ตอบคำถามของท่านนี้ก็ตอบได้อย่างมั่นใจว่าดิฉันยังสามารถเคารพนับถือ

ตัวเองได้อยู่ ว่าไม่ได้ทำผิดอะไรไปจากหลัก ๓ ข้อที่ดิฉันยึดถือ” ในที่สุดผลการพิจารณาของ ตำรวจ ปรากฏว่าผู้บังคับบัญชาพันชอกกล่าวหาทั้งหมด... สำหรับดิฉันเองรู้สึกสูญเสียความรู้สึกที่ดี ๆ กับเพื่อนร่วมงานที่เป็นต้นเหตุบางคนไป และคิดว่าไม่สามารถร่วมงานกับเขาได้อีก ดิฉันตัดสินใจที่จะขอย้ายจาก ส.ป.ก. เชียงรายไปอยู่ที่อื่น จึงไปกราบลาหลวงพ่อดาบส โดยบอก ท่านเพียงว่าคิดอยากจะย้ายเท่านั้น หลวงพ่อดาบสมองหน้าดิฉันสักพักแล้วท่านก็บอกว่า “ไม่ต้องย้ายหรอก อยู่พิสูจน์ตัวเองสิ ใครกล่าวหาเรายังไง กาลเวลามันจะพิสูจน์เองว่ามันไม่ใช่” แล้วท่านยังบอกต่อว่า “หากย้ายตอนนี้ จะไปแบบแคว้งคว้างเอาดีไม่ได้ แต่ถ้าถึงเวลาจะได้ไปเองโดยเราไม่ต้องขอ แล้วจะดีด้วย” ดิฉันตกตะลึงในคำตอบของท่านและถามว่าท่านรู้ได้อย่างไรว่าเกิดอะไรขึ้นกับดิฉัน หลวงพ่อดาบสยิ้มเย็น ๆ และไม่ยอมตอบคำถาม แต่ท่านบอกไปว่าให้ หมั่นสวดมนต์ปฏิบัติธรรม และอุทิศส่วนกุศลให้กับเจ้ากรรมนายเวรเสียนะ

ดิฉันกลับจากวัดแล้วมานั่งทบทวนว่าทำไมหลวงพ่อดาบสถึงรู้ปัญหาของดิฉัน? ฉะนั้น ทั้ง ๆ ที่ใจไม่คิดอยากจะทำงานที่เดิมแล้ว แต่ด้วยความเชื่อมั่นว่าสิ่งที่หลวงพ่อดาบสบอก ต้องเป็นจริง เลยพยายามสงบสติอารมณ์ ทำบุญสวดมนต์ และแผ่เมตตาให้กับเจ้ากรรมนายเวร และอธิษฐานจิตว่า “เอาละ หากกลุ่มคนที่กล่าวร้ายป้ายสีเรานี้เป็นเจ้ากรรมนายเวรจากอดีตชาติ หรือปัจจุบันชาติ (ซึ่งคิดไม่ออกว่าทำอะไรให้เขา) เราก็อโหสิกรรมให้ท่าน จะไม่มีการจองเวรจองกรรมกันอีก แต่หากไม่เคยมีเวรมีกรรมต่อกันมาก่อน ความดีที่ท่านทั้งหลายกล่าวหาเราแล้ว ไม่ได้เป็นจริงตามนั้นเราไม่ขอรับ มันจะกลับไปสู่เจ้าของหรือตกต้อง ณ ที่ใดก็สุดแล้วแต่”

ดิฉันกราบพระสวดมนต์แผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลเช่นว่าทุก ๆ วัน ในที่สุดดิฉันก็ได้ย้ายไป อยู่ ส.ป.ก. นครนายก และได้ตำแหน่งสูงขึ้นพร้อมทั้งได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือน ๒ ชั้น ในปีถัดมา

ได้พบหลวงพ่อดาบสพระราชสุทธินมมงคล

ในช่วงปี ๒๕๒๘ ซึ่งเป็นช่วงที่ดิฉันเผชิญกรรมตามที่กล่าวมาแล้วนั้น ดิฉันได้มีโอกาส กราบนมัสการหลวงพ่อดาบสพระราชสุทธินมมงคล ที่กรุงเทพฯ ในงานขึ้นบ้านใหม่ของคุณพี่สุกัญญา - อาหาร ลิขิต ซึ่งพี่ทั้งสองคนเป็นผู้ที่ดิฉันเคารพรักเสมือนญาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคุณพี่สุกัญญา ผู้ถือได้ว่าเป็นยอดกัลยาณมิตรของดิฉัน...ดิฉันกราบหลวงพ่อดาบสด้วยความปีติ พอพูดกับ ท่านน้ำตาดิฉันก็ไหลออกมาไม่ขาดสาย จนผู้คนสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น หลวงพ่อดาบสก็หันหน้าดิฉันบอก

ว่าไปปฏิบัติธรรมที่วัดเรา ๗ วันนะ จะเห็นผล ดิฉันรับปากกับหลวงพ่อดิฉันจะพยายามหาโอกาสไปวัดอัมพวันให้ได้ แต่ก็จนใจเพราะพอคิดถึงระยะทางแล้วดูช่างไกลกันเหลือเกิน (ในขณะนั้น) โดยหารู้ไม่ว่าหลวงพ่อกำหนดรู้แล้วว่าดิฉันต้องผจญกรรม แต่มันคงเป็นกรรมที่ดิฉันต้องเผชิญและชดใช้ จึงไม่มีโอกาสไปวัดอัมพวันตามที่ให้สัญญาากับหลวงพ่อดี

พอย้ายไปอยู่ ส.ป.ก.นครนายก (ปี ๒๕๓๓) ดิฉันได้ญาติธรรมเพิ่มขึ้น ไม่ว่าจะเป็นพี่สุรีย์ ชุ่มมณีกุล หัวหน้าฝ่ายสำรวจฯ หรือพี่สมพร ธิราทิพย์ ฝ่ายบริหารการปฏิบัติที่ดินฯ พวกเราจะไปวัดปฏิบัติธรรมกันเสมอ และอยู่มาวันหนึ่ง (ปี ๒๕๓๕) พี่สมพรก็มาชวนดิฉันไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี...สัญญาที่ให้ไว้กับหลวงพ่อพระราชสุทธญาณมงคล ผุดขึ้นมาในใจทันที และบอกตัวเองว่าคงถึงเวลาแล้วที่จะได้ไปพบและทำตามสัญญาที่ได้ให้ไว้กับหลวงพ่อ